

Demeter Anett

Az Alvilág óre

Ruby Red sorozat

Első könyv

Első kiadás

2021

Demeter Anett

Az Alvilág őre

Ruby Red sorozat

Első könyv

Felelős kiadó: Demeter Anett

Borítót készítette: Csavajda Dóra

Tördelte: Csavajda Dóra

Nyomdai kivitelezés: POLU Press Nyomda Kkt.

Felelős vezető: Ludván József

A könyv bármely részletének közléséhez
a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

Copyright © Demeter Anett, 2021

Első kiadás

ISBN 978-615-01-0556-7

Ajánlás:

Neked, aki kezébe vetted az első könyvem.

*„A virág, amely a legzordabb körülmények között nyílik ki, a
legszebb valamennyi közül.”*

- Mulan

Prológus

A család épp lefeküdni készült. Odakinn már órák óta korom sötét volt, az égen egy csillag sem látszódott. Nem is sejtették, hogy többen is őket figyelték és alig várták, hogy elaludjanak végre. Napok óta ott rejtőztek a ház közelében.

Az apuka a karjában vitte be a pici lányát a szobájába, aki megint elaludt mesenézés közben a kanapén. Ezen a napon is kimerítette az óvoda. Sokat rohángált a barátaival az udvaron fogócskázva, de nagyon ritkán akadt bárki, aki el tudta kapni. Ha mégis elkapták, villámgyorsan utolért valakit, akinek átadhatta a fogó címet. Harcias egy kislány volt. Ha valaki nem úgy viselkedett, ahogy ő szerette volna, vagy épp elvette tőle a játékát, erővel oldotta meg az ügyet. Épp az ilyen tulajdonságai miatt keltette fel a fekete ruhások figyelmét.

Miután biztosak voltak benne, hogy a ház lakói elaludtak, végre akcióba lendülhettek. A hátsó ajtóhoz osontak. Egy pillanat alatt feltörték a zárat, és hangtalanul behatoltak a házba. Céltudatosan a leghátsó szoba felé vették az irányt, közben elhaladtak a boldog szülők ajtaja előtt, akik mélyen, összebújva aludtak. A kislány szobájának ajtaja tele volt rajzokkal, nem volt nehéz kitalálni, hogy ki lakik mögötte.

Az aprócska lány a kedvenc plüss kutyusát szorongatva

szuszogott. A biztonság kedvéért ráfújták az altató spray-t, nehogy felébredjen a hosszú úton. Felkapták, és indultak is. Ám ekkor megjelent előttük egy fiúcska. A báty. Nem lehetett több 7 évesnél a kis szöke fiú. Nem kockáztathatták a bevetés sikerességét, ezért gyorsan lefújták őt is az altatóval, mielőtt megszólalhatott volna.

– A fenébe! Biztos emlékezni fog ránk a kölyök! – morgott már az autóban ülve az egyik.

– Nincs jelentősége. Foglalkozzunk inkább azzal, hogy eljuttassuk a lányt a főnökhöz. Örülni fog neki. Talán jutalmat is kapunk érte. – mutatott a hátul fekvő, letakart alakra a másik.

– Remélem. Nem volt valami szórakoztató ezeknek az életét nézni.

Nemsokára már be is kanyarodtak a raktárépületbe. Annak a tetején volt a megbeszélte találkozó. A helikopter már ott várt rájuk. Egy hasonló fekete öltözékes férfi szállt le róla. Átnyújtották neki a csomagot, mire ő ránézés nélkül bólintott és ennyit mondott:

– Valaki hamarosan jelentkezni fog a jutalmatokkal.

– Sok pénzre számítunk. Jó alapanyagnak tűnik a gyerek. – dörzsölte a kezét az egyik elrabló.

Válaszra se méltatta őket a férfi. Néhány perc múlva már a levegőben voltak az ártatlan gyermekkel az utastérben.

1. fejezet

Csupa vér volt minden a gyakorló szobában. Azaz igazából csak úgy tűnt, mivel ez egyszerű mű vér volt, ami a szanaszét heverő oktató robottól származott. Olyan volt ez a szoba, mint egy vallató. Egyik falán tükör, melynek másik oldalán állt valaki és figyelt.

– Ruby! Mégis mit művelsz? – rontott be Miss O. Fekete tárlja csak úgy lobogott utána. Mindegyik oktatónk talárt viselt. Erről lehetett őket felismerni.

– Felidegesített ez a nyamvadt gép. – és már landolt is a szemben lévő falban a késem.

– Ez nem az első ilyen eset a héten, pedig nagyon jól tudod, hogy ezt nem teheted. Ezek nagyon drága gépek és te nem ezt a viselkedést tanultad.

– Nagyon jól tudom, mit tanutam. – elborult az agyam, aminek nem szabadna megtörténnie. Sajnos tudtam, mivel jár, ha engedek az indulatoknak.

Még időm sem volt felkészülni, de már neki is vágódtam a mögöttem lévő falnak. Miss O nevelési módszerei igen sajátosak voltak. Igaz, ebből tanultunk a legtöbbet. Vagyis inkább ebből kellett volna. Ha nem teljesítettünk megfelelően, egy idő után verés járt érte. Én sok ilyenem estem már át. Szinte nem

is érzékeltem már a fájdalmat. Eleinte ez is volt a célom. Nem akartam, hogy fájjon, ezért hozzászoktattam magam az érzéshez.

– És most indulj ledolgozni a kárt, amit okoztál. – szólt felém ridegen. Nem is tudom, láttam e már Miss O arcán bármiféle kedves vonást.

Ahogy elviharoztam az elméleti oktatásra szánt tantermek előtt, melyeknek hatalmas ablakai pont a középső udvarra néztek, pont ahhoz a kijáráthoz közel, ahova igyekeztem, mindenki megbámult. Ismerték a nevem. Évek óta én voltam a legjobb újonc Goldenlandben. Ezt nem volt olyan egyszerű elérni. Szó szerint vért izzadtam érte.

Az oktatás egy hatalmas körépületben folyt, ami akkora volt, hogy elég hely legyen benne a jelenlegi körülbelül ezer tanulóknak. Az épület közepén egy sportpályát alakítottak ki, ahol régebben rengeteget kellett futnom, amit nem igazán szerettem. A legelső szintre rakták a hatalmas közös étkezőt is, ahol nyitottuk és zártuk a napot. Mi, diákok itt éltük mindennapjainkat. Szabadidőnk attól függött, hogyan teljesítünk. Egy jó eredményért cserébe kikapcsolódás járt. Ezt időben mérték. Az alatt az idő alatt azt csinálhattunk, amihez kedvünk volt. Nekem persze épp ezért túl sok szabadidő jutott, amit nagyrészt ugyanúgy edzéssel töltöttem.

A ruhám körülbelül mehetett a tűzre, ahogy megítéltem a tükrök előtt állva. Fekete testhezálló nadrág és fehér póló volt rajtam, betúrva. Mindenkinek így kellett öltöznie edzéseken és többnyire az oktatás alatt is. Ám ez a fehér most inkább tűnt pirosnak. Tényleg barbár módjára végeztem azzal a robottal. Nem tudtam eldönteni, hogy az arcomon mennyi az én vé-

rem és mennyi mű. Most a szemöldököm repedt fel. Gyakori esetnek számított ez a fajta sérülés nálam, mert túl erős volt a szemöldökömnél a csontom. A tú egyenes, lófarokba kötött rubinvörös hajam, néhol kibomlott és rátapadt a véres arcomra. Úgy néztem ki, mint valami őrült, és nem úgy, mint egy profi. A szemem pedig hozzá illő sötétzöld árnyalatával hatásosabb megjelenést adott. Ezek voltak az én speciális ismertetőjeleim. A rubinvörös hajam és a különlegesen zöld szemem. Ezeket a színeket még kiskoromban választották ki nekem. A külső megjelenését itt mindenkinek az akkori viselkedéséhez alakították hosszas tesztek után. A szemem eredetileg talán barna lehetett, de elég egyedi a technika, amit itt használnak a szem színének változtatására. Fájdalmas, és egy napig altatásban tartanak, míg az alany visszanyeri látását. Különben nagy traumának élnék ezt meg a gyerekek.

Itt Goldenlandben nagyon fejlett volt a technika. Nem csak az ilyen plasztikai beavatkozások voltak tökéletesek és végletesek, hanem a foglalkozásunkhoz elengedhetetlen orvosi technika is. A lőtt, vágott sebeket itt néhány napba telt csak meggyógyítani. Az, hogy ezeknek nyoma se maradjon, még fejlesztés alatt állt. A kisebb sérülésekkel nem is fordultunk ellátásért. Mint nekem a felrepedt szemöldököm.

– Ruby! – zavart meg egy hang mögöttem. Nem szerettem ezt a mély, elemében gonosz hangot. A lakótársam volt az, akinek a neve említésre se méltó. Utáltuk egymást.

– Mi az? – kérdeztem vissza ridegen. Nem mintha amúgy máshogy szoktam volna kommunikálni ezzel a nővel.

– Szedd össze magad, de nagyon gyorsan és indulj a központba. Már rajtam keresnek. Mít műveltél megint?

– Nem mindegy az neked? Letusolok és indulok. Te is menj a saját dolgodra.

– Remélem, hamar eléred a szintet, hogy kiküldjenek bevetésre és elkapnak a kékek.

– Cuki vagy, köszi. – mosolyogtam rá. Még jobban utált, ha ezt csináltam.

Miközben tusoltam, és néztem ahogy folyik le a testemen a piros víz, azon gondolkodtam, vajon, ha jól teljesítek és benyújtom a kérelmet, áthelyeznek-e egy másik lakó körletbe? Vagy épp elég indok lesz, hogy ha nem, megöljük egymást ezzel a néemberrel.

Felkaptam a fekete farmerem és a dzsekim. Kicsit vérzett még a sebem, ezért leragasztottam, összekötöttem a hajam, felkaptam a bukósisakom és lementem a garázsba a motoromért. Nem sok mindennel szemben mutattam ki igazi szimpátiát, de a mocimat imádtam. Egy 650-es Ninja az eredeti zöld és fekete színében. Akkor kaptam, mikor egy hét alatt teljesítettem a szintlépésem 20 évesen, amit egy év alatt, a 21. születésnapomra kellett volna. Ez pár hónapja volt. Azóta mindenhova ezzel jártam és sikerült meglépnem a zárószintet is, amit csupán 24 éves koromra kellett volna. Sorra vettem a vizsgákat. Az utóbbi időben kifejezetten rengeteget fejlődtem.

Ahogy száguldottam végig a sűrke körletemen, elmosódtak mellettem a fények. Goldenland a föld alatt épült fel, teljesen elrejtve a világ elől. Az égboltot a tető mutatta meg, ami egy átlátszó kupola volt. Ez volt az egyetlen természetes fényforrás. Onnan tudtuk, hogy nappal van vagy éjjel. A városunk viszonylag nagy volt tele hatalmas betontömbökkel. A különbség csak a méretükben volt és a tagoltságukban. Utak és gyalogos járdák

választották szét ezeket. A központban volt Mr. A, a vezetőnk épülete, körülötte egy parkkal és mellette egy stadionnal, ahol a versenyünket rendezték.

Goldenland egy különleges hely volt. Amolyan kiképző iskola a profi alvilágiaknak. Ez a szó, alvilág, számomra nem jelentett rosszat. Az életem része volt. Négy évesen kerültem ide, miután az egész családom meghalt egy robbanásban, amit az egyik híres maffiavezér vállalt magára.

Ezek az emlékek nagyon homályosak voltak. Igazából soha nem sikerült visszaemlékezniem szinte semmire azelőttről, hogy idekerültem. A nevelőim azt mondták, valószínűleg a családom elvesztésének a traumája okozta ezt. Az elmém úgy döntött, elzárja előlem az információkat. Volt azonban egy visszatérő álmom, ami nem olyan régen még minden este előjött. Egy plüss kutyát tartottam a kezemben, amit egy szőke kisfiú folyton el akart tőlem venni, ezért én elrohantam előle újra meg újra. Lehet, egy fontos emlék volt ez, de nem igazán váltott ki belőlem érzelmeket, ezért nem foglalkoztatott. Néha eszembe jutott, mégis kik lehettek a szüleim, hol éltünk. Aztán mindig ugyan arra jutottam. Nekem nincs és nem is lesz szükségem szerető családra, meg az effajta nyálas dolgokra. Csak magamra számíhattam ebben a világban. Erre jöttem rá talán a leghamarabb. Minden más körülöttem múlandó. A szeretetből amúgy sem lehet megélni.

Mr. A. az iskolánk és a mi közösségünk feje befogadott és kitanítatott. Ő volt mindannyiunk vezére. Ő, és a tanácsadói döntötték el mindössze tíz éves korunkra, hova fognak beosztani minket és ehhez mérten oktattak tovább.

Számtalan lehetőség közül dönthetnek a bírák egy beosz-

tásnál. Kezdem a legegyszerűbbel. Akiben nem látnak semmilyen különleges képességet, az például itt dolgozott Goldenlandben, mint gondnok vagy szakács, felszolgáló, takarító, nevelő... olyan emberek, akik a kinti világban is kellenek. Ők feleltek azért, hogy működni tudjon az itteni élet. A Goldenlandben maradók között akadtak továbbá Mr. A körül dolgozók is. Testőr, irodai munkás vagy tanácsadó. Nagyon fontos szerepet tölthettek be továbbá a rendért felelős biztonságiak, az életünket megmentő kórházi dolgozók és a tudósok, akiket nagy becsben tartottak.

Akik végül kikerülnek a külvilágba, azok között is több beosztás létezett. Lehetőség volt például beépített emberként boldogulni, aki hatalmas vállalatokról szerzett fontos információkat. A legtöbb ilyen cég már mind valamilyen módon köthető volt Mr. A-hez. Ez volt a békésebb jövőkép. Voltak továbbá bérgyilkosok, akik bárkit levadásztak. Gyorsak, precízek és könyörtelenek voltak. Veszélyes és koszos meló volt ez. Esetenként igen befolyásos alakokat kaptak célpontnak. Minden sikeres és megfelelő bizonyítékkal alátámasztott küldetés után busás pénzjutalom járt.

A legelismertebb csoport az elit volt. Hatalmas büszkeséggel töltött el, hogy én is közéjük tartozhattam. Az elitek kiválasztása másképp történt, mint a többi. Akik ezt a beosztást kapták végül, eredetileg más kiképzést kaptak, de az iskola elvégeztével a saját területükön kiemelkedő teljesítménnyel lehetőség nyílt bekerülni ebbe a csoportba. Én eredetileg fejedelmé voltam volna, de mivel több más területen is kitűnő eredményeket értem el, hamar bekerültem a különleges képéssorozatba. Az elit feladata volt szabályozni a kinti világgal kapcsolatos mű-

ködéseket. Többnyire a mi feladatunk volt lebonyolítani az üzleteket és kinyomozni, majd elhárítani az esetleges felmerülő problémákat. Annyira jó fejevadász akartam lenni, hogy sikeresen elértem ezt a szintet, amihez egyébként is kiemelkedő harci tudás volt szükséges.

A központ, azaz Mr. A épülete volt a legszebb mind közül. Egy kis kastély a betontömbök között. Olyan volt, mintha eredetileg nem ide szánták volna. Mint egy csupa színes festmény a szürke falon. Mr. A imádta a fényűzést. Minél nagyobb hasznot hozott neki valaki, annál inkább részesülhetett ebből. Végig sétáltam a számomra csicsás, vörösszőnyeges folyosón és bekopogtam az ezüstszegélyű fa ajtón.

– Szabad. – jött a válasz.

– Miss Dzsí. – meghajoltam Mr. A egyik asszisztense előtt. Ő szokásához híven mereven ült az íróasztala mögött kosztumben, szigorú konttlyal a fején. Az irodájában minden szabályos rendben volt, a könyvek a polcokon színsorba helyezve.

– Ruby Red. Úgy értesültem, megint tönkretettél egy oktató robotot. – mondta, lassan felnézve a monitorból.

– Igen, Miss Dzsí.

– Ugye tudod, milyen sokba kerül egy ilyen?

– Már szinte pontosan, Miss Dzsí.

Felsőhajtott és megrázta a fejét.

– Ez esetben Mr. A személyesen vár téged a saját irodájában. – ránézett az órájára. – pontosan három perced van odaérni. Siess. – majd intett, hogy elmehetek.

Ha maga az elnök akart velem beszélni, az sok kérdést von maga után. Félelmet nem sokszor éreztem, de ebben az esetben azt hiszem, egy kicsit mégis.

Az aranyozott ajtóban két őr állt, vagyis inkább verőemberek. Nem tudom, miért kellett oda, Mr. A mindenhova velük ment. De, hogy itt a saját városában miért kellett neki védelem, nem értettem. Talán státusszimbólumok voltak csupán. Minden filmben ezt láttam. A főnök mellé kell két nagydarab, izmos verőember.

– Ruby Red. – kacsintott rám az egyik. Nevezzük Left-nek, mert ő volt a baloldali. – A főnök már nagyon vár.

Sose szimpatizáltam velük. Túl sokat képzeltek magukról. Kopaszok voltak, az arcuk tele volt hegekkel és talpig fekete öltönyt viseltek.

– Akkor beengednétek? – kérdeztem unottan. Nem szerettem, ha a nemem meg a hírem miatt bárki így viselkedett velem.

– Hölgyem. – nyúlt a kilincsért Right. – Főnök. Megérkezett Ruby Red. – szólt be a terembe.

– Ó Rubintom! – hallatszott a lelkes válasz bentről. Mr. A szinte mindig így nevezett.

Rá se néztem a fekete ruhásokra, csak felemelt fejjel beléptem az ajtón kettejük között. Előírás volt a meghajlás minden felettünk álló előtt, de maga a vezető előtt a legszebb módon kellett, amit valaha tanult nálunk valaki.

– Mr. A. Úgy hallottam, látni kívánt.

– Igen-igen, Kedvesem. Kérlek, foglalj helyet. Neked nem kell ott ácsorognod. Helyezzük magunkat kényelembe. A bársonyfotelekre mutatott a kandalló mellett, amiről talán mondanom sem kell, hogy aranyozott volt. A fotelek meg a legfinomabb bársonnyal voltak borítva. Az iroda vagy terem elég nagy volt, de nem annyira nagy, hogy ne lehessen látni és bevédni

az egészset. Volt még itt csodás mahagóni íróasztal tele papírokkal, bőr karosszék, mögötte egy hatalmas golyóálló üvegablakkal.

A szobaajtóhoz közelebbi sarokban volt a kandalló, körülötte egy bársony kanapé és két bársonyfotel. Közöttük egy ugyanolyan mahagóniból készült dohányzóasztal, mint az íróasztal és a szekrények. Igazán kellemes helynek számíthatott felsőbb körökben. Engem nem különösebben nyugtázott le.

Mr. A nem volt épp szemrevaló férfi. Alacsony, köpcös, kihullóban lévő őszes haj, nagy orr, de a szeme tele volt élettel és mindig olyan fény csillogott benne, amitől kicsit tartottam. Talán ez volt az, amiért olyan tekintélyt parancsoló volt minden negatív tulajdonsága ellenére. Folyton egy sárga virág volt a mellére tűzve. Egyszer rákérdeztem Miss O-nál, mégis miért, mire megtudtam, az egy sárga mákvirág, ami a gazdagság és a siker jelképe. Ha igazán ügyes leszek, egyszer én is magamon viselhetem majd az elitek között, az Elit címerében. Ők voltak a legjobbak.

– Rubintom. – végignézett rajtam, amíg megvártam, hogy ő üljön le előbb. – Te minden egyes alkalommal egyre inkább... nővé válsz. – még erősebb lett a fény a szemében. Kirázott tőle a hideg.

– Köszönöm, Uram. – biccentettem. Pici korom óta foglalkozott velem. Mindig azt mondta, nagy lehetőségeket lát bennem, ezért is hajtottam annyira, hogy bizonyítsak, aztán a beosztó ceremónián bejelentette, hogy ilyen fiatakként az Elit közé oszt be. Hatalmas megtiszteltetés volt és egyben rengeteg ellenséget is szereztem ezzel. Ami persze sose érdekelt.

– Megint megsérültél. – nyúlt a kötéselem felé, de félúton

megállt a keze, a tekintete pedig elkomorodott. – Te tudod a legjobban, mivel jár az engedetlenség és az, ha ekkora kárt okozol a vagyonomban.

Gyorsan felálltam és fejet hajtottam.

– Bocsánatot kérek. Elborult az agyam.

– Űlj vissza. – kissé parancsolóbb lett. – Bármennyire sajnálsz is, ezért büntetés jár.

– Tudom, Uram.

– Úgy gondolom, épp itt az ideje, hogy bevételhez juttass engem, mint az Elit aktív tagjai és ezzel le tudod dolgozni a kárt, amit okoztál. Ha ügyes vagy.

Nem válaszoltam csak felkaptam a fejem. Vajon tényleg azt mondta, amit értettem?

– Tudod, én úgy gondolom, elég régóta veszel részt a speciális edzéseken és hihetetlen ütemben fejlődsz. Ezt a tehetséget, ami neked van, nem szabad szimpla edzésekre vesztegetni. – csettintett a nyelvével. – Ezért értem meg az ingerültségedet. Egyszerűen unod már magad az órákon, igaz?

– Mr A. Ez azt jelenti, hogy...

– Igen, Drágám – szakított félbe. – ez azt jelenti, hogy itt az ideje a záró vizsgádnak, mint Elit tanonc. – hatalmasat dobant a szívem. – Holnap hajnalban indulsz ki egy csapattal.

Hatalmas lelkesedés fogott el.

– Köszönöm, Uram!

Még inkább emelt fővel távoztam, mint amilyennel érkeztem. Tudtam, érzélgősségnek semmi helye nincs. Másnap reggel fogja kezdetét venni az igazi élet, ezért száz százalékot kell majd nyújtanom.

2. fejezet

Goldenland egy teljeskörűn védett helyen épült fel. Egy szigeten, amit levédtek még a múholdak elől is. Csak a tanáraink és a vezetőség tudhatta a pontos helyet. Akit kiküldtek, egy sötétített üvegű repülővel szállítottak el altatásban, így még az időből sem tudott következtetni.

Magáról a külvilágról mindent megtanítottak nekünk, amit tudnunk kellett. Voltak könyveink meg filmeket is nézhettünk. Ha nem edzettem, ezeket választottam kikapcsolódásnak is. Legalább nem kellett hozzájuk társaság. Volt ugyan olyan film, amit tanórák keretein belül mutattak meg nekünk, azok nem voltak olyan szórakoztatóak. Én inkább azokat szerettem, amiket a szabadidős mozinkban játszottak. Ezekre a vetítésekre külön időpontokat hirdettek és csak az tudott elmenni, akinek volt rá ideje. Nekem gyakran volt.

Jártam már kinn többször is gyakorlatozni. Jelen lehettem Elitek akcióján megfigyelőként. Időnként kisebb–nagyobb szerepeket is kaptam, hiszen valahogy nekem is meg kellett tanulnom a fortélyokat, és azt, kivel kell egyszerűen és kivel kell keményen bánni. Egyszer végig néztem ahogy megkínózzák az illetőt, mert nem teljesített egy megállapodást, majd megfelelő pénzüsszegért cserébe, ami eredetileg is az alku tárgya volt,

végül hagyták menni.

Ez az eset más volt. Mr. A hirtelen dobott bele a mély vízbe. Mivel a félelmet rég kiölték belőlem, inkább csak izgatott voltam. Bizonyítani akartam és végre kikerülni Goldenlandból. Aki kikerül kap lakást vagy házat, új személyazonosságot és kiskirályként élhet. Mindezt természetesen addig, amíg teljesít.

Még este megkaptam az aktát, amiből megtudtam, mivel bíztak meg. Egész éjjel tanulmányoztam. Nem volt bonyolult. Egy milliárdossal volt találkám Münchenben, akitől el kellett hoznom egy csomagot. Az alak, Frank, banktulajdonos volt elég komoly kapcsolatokkal. Az aktában az állt, régóta ismerték egymást Mr. A-vel. Mégis éreztem, hogy ez azért nem lesz annyira egyszerű, mint amilyennek tűnt.

– Üdvözlöm, Ruby. – nyújtotta kezét bemutatkozásra az eligazítóm a helikopternél. – Én fogom beadni az injekciót, valamint átadom a felszerelését is. Mr. A küldte személyesen. – átnyújtotta táskát. – Ha gondolja, fel is veheti, de nem lesz rá szüksége.

Bementem az öltöző helységbe, majd mikor kinyitottam a táskát, tátva maradt a szám. Az a speciális elasztikus anyagból készült fekete kezeslábas volt benne, amire mindig is úgy vágytam, hogy nekem is lesz. Mikor felvettem, úgy éreztem, mintha rám öntötték volna és tudtam, hogy hozzám tartozik. Azért, hogy még jobb hatást keltsen, úgy nézett ki, mintha bőrből lenne, de ez annál sokkal jobb volt. Kényelmes és az izzadságot is magába szívta, ami hasznos is lehet.

Megkaptam az injekcióm, közvetlen a helikopterre szállás előtt és másra már nem emlékeztem. Gyorsan hatott a cucc. Talán annyi maradt meg, de az is lehet, hogy azt már csak ál-

modtam, ahogy kinyílt a Goldenland fölött lévő búra.

Egy szobában ébredtem. Szokványos középosztálybéli szállodának tűnt. Kicsit kótyagos volt még a fejem az utazástól és az altatótól. Oldalra fordultam. Hatalmas ablak volt mellettem körülbelül az ágytól egy méterre. Gyönyörű kék eget láttam és fák lombjait. Ez a látvány mindig lenyűgözött. A természetes fény, a kék ég és a természetes közegükben élő növények szabadságot sugároztak. Goldenlandben is volt természetes fény, de azt csak a fölötte elterülő burán keresztül lehetett látni.

Felültem, végig néztem magamon és a bevetett ágyon, amire lefektettek. A takaró szürke volt, mint a függöny és a kisasztalon lévő terítő is. A bútorok természetes fa színűek a falak pedig fehérek. Ennyiből és egy kis fürdőből állt a szoba. Oda sétáltam az ablakhoz. A fa, amit láttam csupán egyike volt a néhány tölgynek, amit szabályos sorban ültettek az út mentét. Szemben velem csak épületek voltak. Nem volt épp különleges a látvány.

Nézelődésem kopogás zavarta meg. Rápillantottam az órára. Délután négy volt. Akkor ezek az embereim lesznek. Épp ideje a találkozónknak. – gondoltam.

Gyors léptekben odasiettem az ajtóhoz, majd kinéztem a kis lyukon. Három fekete ruhás férfi kifejezéstelen arccal. Nem volt kérdéses, hogy ők azok, így ajtót nyitottam, mire egy szempillantás alatt benn is voltak.

– Ruby Red. – hajtott fejet a középső, mire a többi is így tett.

– Én lennék. – feleltem semleges hangon. – Pontosan érkeztek.

– Természetes. – folytatta ugyanaz. A másik kettő csak bólintott. – A nevem Rob, ő itt Todd – mutatott a jobb oldalira. – Ő

meg Scott. – mutatott a bal oldalira.

– Találó nevek. Én persze a sajátomat használok.

– Mindent tudunk magáról. Teljes aktát kaptunk, mielőtt érkezett.

– Ez fantasztikus. – és halk sóhaj keretében színpadiasan leültem az ágy szélére.

– A mi feladatunk, hogy minden fontos dolgot feljegyezzünk, ami a kiértékeléséhez kell. – folytatta Rob.

– Akkor ez esetben jó kislány leszek. – pislogtam rájuk, de a hangom ugyan olyan semleges maradt.

– A célszeméllyel egy óra múlva lesz a találkozója egy bárban. Azt ajánlom, öltözzön ki. – nézett végig rajtam Rob. – A szekrényben talál ruhát. Frank Úr szereti a fényűzést. Erre pontosan tíz perce van, aztán indulnunk kell, hogy időben odaérjünk. – meg se várta a válaszom, már kinn is voltak. – A hallban várjuk. – tette még hozzá.

Kinyitottam a szekrény ajtaját. Egyetlen egy ruha lógott benn. Egy méregzöld estéji. Nem szívesen vettem át, mikor épp, hogy megkaptam az új felszerelésem, de ha ezt várták el, akkor sajnos nem volt választásom.

– Ha verekedni kell, biztos „nagyon kényelmes lesz benne”. – morogtam.

Kis cetli lógott le a vállfáról.

„Remélem, tetszik a ruha, Rubintom. Direkt neked választottam. Ügyes légy.” és az aláírás, Mr. A.

– Csodálatos. – húztam el a szám. – De állok elébe.

Szerencsére megtanították nekünk az alap sminkelést és a hajstílusokat, így ilyenkor nem vesztettem időt pepecseléssel. A hajam kibontottam, majd egy keveset eltűztem, ne zavarja a

látásom. Alap, de kiemelő sminket tettem fel, majd felvettem a ruhát, ami pontosan illett rám. Földig érő, halványan csillogó anyag, nőies vonalaimat kiemelő kellő vastagságú pántokkal, deréknál finom öv, combig felvágva.

A fegyvereim elrejtettem a ruha alatt. Egyik pisztoly az egyik combhoz, másik az öv takarásába, kés a cipőm aljába, ami direkt olyan kialakítású fekete magassarkú volt, hogy ez senkinek ne tűnjön fel. Készítettek ki egy kis retikült is, amiben az elővigyázatosság kedvéért női pipere szereknek álcázott dolgok voltak, mint kábító gáz és apró robbanó anyagok. Belenéztem a tükörbe, majd elégedetten nyugtáztam, hogy jól néztem ki. A nő legnagyobb fegyvere a külső megjelenése. Ezt tanították meg nekünk legelőször. Kifele menet az ajtó melletti akasztón észrevettem egy sűrke szőrmekabátot.

Ó. Ezek szerint Münchenben ilyenkor hideg van. Milyen évszak lehet? – gondolkoztam.

Kinn még javában zajlott az élet, a nap épphogy lemenőben volt, mikor beléptünk a sötét, lágy diszkófényben úszó bárba. Az éjszakai élet messze nem kezdődött még el, úgyhogy kevesen voltak benn és azok is inkább törzsvendégeknek tunktek. Leginkább középkorú férfiak ültek a boksokban, a pénzükre pályázó fiatal és igen csinos lányokkal körülvéve. Mindenki elegánsan öltözködött, mégis megbámultak, mikor a három ve-rőemberemmel belibegtem. Az egyikőjük, talán Rob, elvette a kabátom, így jobban megnézhetek maguknak.

A célszemélyt hamar észrevettem. Ő volt az egyetlen, aki mögött ugyan úgy az emberei álltak és egyedül iszogatta italát. Hamar felvettem vele a szemkontaktust, mire felcsillant a szem-e és elmosolyodott, amit kénytelen voltam viszonzni.

– Milyen pontos. – udvariasnak tűnt, de nem állt fel, hogy üdvözöljön. Negatív benyomás.

– Jó estét, Uram. – doromboltam, majd helyet foglaltam vele szemben. – Igyatok valamit, fiúk. – néztem hátra mosolyogva, mire a trióm vette a lapot. Leültek a pulthoz, de nem vették le rólam a szemüket.

– Menjetek. – szólt Frank is, de ő hátra se nézett közben. Egy pillanatra se vette volna le rólam ijesztően szürke szemét. Negyvenes éveiben járhatott, de a megjelenése azt mutatta, inkább huszonötnek érzni magát. Haja fiatalosan rövidre volt nyírva, szőke melírokkal, hátra simítva. Szakálla a legfiatalosabb fazonra nyírva, szabályos orra és keskeny szája még csábító is lett volna, ha a szeme nem világított volna olyan gonosan. Végigsimított vadonatúj sötétkék Armani öltönyén.

– Mit iszik a hölgy? – kérdezte kiábrándítóan magas hangján.

– Egy Martinit kérek. – mosolyogtam tovább.

– Egy Martinit! – csettintett, mire már készítették is az italom.

– Stílusos hely a találkozóra. – vettem fel a témát.

– Törzshelyem. – ha nem mondja, akkor is rájöttem volna. Bele se mertem gondolni, milyen aranyárban issza italait. – Az élet majd egy-két óra múlva indul be, épp ezért választottam ezt az időpontot, mert nem szeretem, ha szórakozás közben munkával zavarnak. – közben megkaptam az italom. – De most igyunk az üzletre. – emelte poharát.

– Akkor gondolom, még sokáig itt marad az este.

– Kegyed is maradhat, ha úgy gondolja. Jól éreznénk magunkat, ezt garantálom. – kacsintott, majd éreztem, ahogy az

asztal alatt hozzám simul a lába.

– Szívesen maradnék, de sajnálatos módon még van elintéznivalóm ez után.

– Sajnálattal hallom. – színlelt szomorúságot. – Akkor ez esetben. – csapott az asztalra. – Át is adom, amiért jött. Szerencsére előre utaltak, ezért nem kell most pénzeznünk. Nem szeretem ezt nyilvános helyen. – nézett körbe, majd előhúzott a belső zsebéből egy keskeny, hosszúkás dobozt és áttolta az asztalon. – Ez itt a minta. Ha letesztelték és megfelel... – kuncogott egyet. – Garantálom, hogy tökéletesen meg fog felelni... Utána találkozunk újra és én szállítom a rakományt, de az ár nem alkuképes. – az utolsó szót határozottan megnyomta.

Én fogtam a dobozkat és mintha tudnám, miről is van szó, óvatosan elraktam a retikülömbe.

– Köszönöm. – bólintottam. – Garantálom, hogy hamar jelentkezni fogunk.

– Helyes. Remélem, még találkozunk. – kacsintott.

– Meglátjuk.

– Most viszont, ha nem sértem meg... amennyiben nem szeretne maradni velem... – simított végig újra az öltönyén, mire visszatértek az emberei.

– Értettem a célzást. – vettem elő a legcsábosabb mosolyom, majd felálltam és a trióm rögtön mellettem termett. – A mihamarabbi viszont látásra. – doromboltam ismét, mire Frank csak biccentett, majd megfordultam és kivonultam a fiúkkal.

Nemsokára már az autóm hátsó ülésén ültem. Hatalmasat sóhajtottam, majd megmasszíroztam az arcom. Utáltam ezt a sok mosolygást. Szerencsére a fiúk nem beszéltek sokat és gyorsan visszavittek a szállodába. Ott kiadták az utasításokat,

hogy a csomag maradjon nálam, ők figyelni fogják az ajtóm, de a helikopterem csak másnap reggel indul, mert a szervezetem megviselné egy újabb altatás.

Felmerült bennem, hogy talán túl gyorsan ment ez az egész. Semmi fennakadás, alkudozás, erőfitogtatás. Nem értettem, miért engem küldött Mr.A. Biztos, hogy lett volna közelebb egy embere, aki elugrik a csomagért. Minden esetre nem volt jogom megkérdőjelezni őt. Csak kissé csalódtam, ennyi.

A szobámban kuksolni halálosan unalmasnak bizonyult, meg aztán farkaséhes is voltam, ezért hamar úgy döntöttem, hogy lenézek a szálloda éttermébe. A trióm nem zavart meg, mikor elhagytam a szobám. Nem jutottam ki sűrűn Goldenlandból, úgyhogy ki akartam használni az alkalmat. A csomag persze továbbra is velem volt, mert úgy éreztem én tudok rá a leginkább vigyázni.

Leültem egy asztalhoz az ablak mellé, hogy tudjak nézelődni. Sokan sétáltak az utcákon. Az öltözködésüket figyeltem. Leginkább a legújabb filmekhez tudtam hasonlítani, amiket láttam. Goldenlandben nem volt túl változatos az öltözködési trend. Mindenki fekete, szürke vagy egyéb sötétebb árnyalatú ruhákat hordott. Fehér pólót is csak edzéseken vettünk fel. Csak a végzetek öltözködtek nálunk úgy, mint itt, az utcán sétálók. Pl. az irodai dolgozók. Ezen belül is azok, akik a legközelebb álltak Mr. A-hez.

Ahogy végig néztem az étlapot, arra jutottam, inkább valami könnyűt eszem. Pedig szerettem enni. Mindig kellett az energia. De végül inkább csirkemellet kértem salátával. A közérzetem még nem volt a legjobb az altatás után. A pincér lány anynyit mosolygott, hogy én éreztem magam kínosan miatta és a

német kiejtésén is érezni lehetett, hogy nem az anyanyelve. Én nem lehettem valami kedves, mert hamar ott hagyott és mikor elfogyott a vizem, akkor sem jött megkérdezni, kérek-e még.

Miután végeztem a vacsorámmal, a szobám helyett a bárba vezetett az utam. Megkívántam a Martinit az után, hogy a vilám találkozón időm sem volt meginni.

Váltottam néhány szót a pultossal általános dolgokról, gondolom azt hitte, magányos vagyok egyedül, pedig nekem soha semmi bajom nem volt az egyedül léttel. Soha nem ment túl jól a kommunikáció és nem is pazaroltam az időm senki másra. De ő legalább nem mosolygott bele úgy a képembe.

Ahogy iszogattam magamban, hamar észrevettem, hogy valami megváltozott körülöttem. Idegen alakok szivárogtak be és engem figyeltek. Amatőrök. Gyorsan feltűnt a kalapos a pult túloldalán, a lófarkú fazon a bejáratnál és további kettő kigyúrt alak az egyik asztalnál. Teljes természetességgel megköszönte az italt és elindultam.

Végre egy kis törtézés. – gondoltam.

Annyira amatőrök voltak a követőim, hogy szinte rögtön elindultak utánam. Meglepetésükre nem a liftet választottam, hanem magassarkúban is a lépcső felé indultam. Ketten szinte rögtön követtek, a másik kettő meg beszállt a liftbe. Mikor már egy emelettel feljebb kerültünk és nem láttak a kamerák, lenyúltam a combomhoz, előhúztam a fegyverem és egy szempillantás alatt lelőttem őket. Olyan halk volt, hogy senkinek nem tűnhetett fel. A lépcsőt bizonyára nem használták valami gyakran, így elég időm maradt, hogy jelentsem, takarítást kérek.

Felérve az emeletemre, a folyosót üresen találtam. Az egyik

ajtó nyílt, mire a fegyveremhez kaptam, de csak egy szerelmes pár libbent ki rajta. Ahogy eltűntek a liftben egymást csókolgatva, megéreztem a pisztolyt a fejemnél. Az volt a legnagyobb hibája az illetőnek, hogy nem lőtt le rögtön, mert szinte azonnal előkaptam a saját fegyverem és őt is lelőttem

Ha jól számoltam, még egynek lennie kellett valahol és ha ahhoz viszonyítottam, amit eddig produkáltak, valószínűleg a szobámban várt. Így hát felkészülve léptem be oda.

Ami várt, az viszont meglepett. Ellenfelem el sem rejtőzött. Az ágyamon ücsörögve várt rám, majd mikor meglátott, elcsigázott mozdulatokkal állt fel onnan. Kicsit volt csak magasabb nálam. Fekete öltönyt viselt, arcát csupán a kalapja takarta el. Ahogy felállt, ugyan olyan lassan emelte fel tekintetét is rám, hogy kinézhesen a fejfedő alól. Ha nem lettem volna biztos benne, mi következik, azt hihettem volna, hogy egy átlagos férfi, aki épp ki akar kezdeni velem.

Ahogy a szemembe nézett, elmosolyodott. Be kell vallanom, egy pillanatra a hatása alá kerültem. Olyan tökéletesen nézett ki abban az öltönyben, elegáns kalapban, ami alól kitűnt rövidre nyírt sötétbarna haja. Egyenes álla volt, kissé ferde orra, amin pontosan látszódott, hol volt törés rajta. Szemöldöke határozottan emelte ki szépségét. Ami megzavarta pillanatnyi elgyengülésem a látványától, az a szeme volt. Sötéten izzott benne a harci szellem. Akkor már tudtam, hogy egy profi áll előttem.

Lekaptam a cipőm, mert rögtön azonosítottam, hogy ő valószínűleg nem az a lövöldözős fajta. Szinte ugyan abban a pillanatban indultunk meg egymás felé. Sajnos ő ütött felém először, így én csak kihajolni tudtam, de azonnal landolt is az öklöm a gyomrában egy pontos felütéssel, mire hátrált egy lé-

pést így nyertem egy pillanatot, a ruhám felszakítására, hogy a lábam szabadabban tudjon mozogni. Felém rúgott, de én elkaptam a lábát, mire ő elrugaszkodott és nyakon talált a másik lábával. Tetszett, hogy ilyen rátermett. Szemmel követhetetlen gyorsaságú ütések és rúgások váltották egymást. Valahogy az ilyen küzdelmek mindig felvillanyoztak. Ezért is nem értettem, mi történt, mikor egyik pillanatról a másikra előkapott egy flakont és kábítógazt fújt felém, mire én tehetetlenül estem össze.

3. fejezet

Egy dohos raktárban tértem magamhoz egy székhöz kötö-zve. Nem volt túl nagy, de ahhoz elég, hogy észre vegyem ahogy a fogvatartóm az árnyékból figyel.

– Végre felébredtél. – lépett elő. – Már kezdtem unni ma-gam.

– Hol vagyok? – erőltettem ki magamból a kérdést hosszú pislogások közepette.

– Az nem igazán fontos. Itt a kérdés az, miért is vagy itt. – lé-pett közelebb a simogatóan férfias hangú férfi, akit rögtön azo-nosítottam és le is játszottam magamban a jóképű, veszélyes alak emlékét. A kalapja még mindig ugyan olyan szabályosan állt rajta, mint ahogy visszaemlékeztem, az egész találkozásunk alatt végig.

– Nem igazán volt sportszerű elkábítani. – majd amennyire tudtam, átforgattam a fejem, hogy enyhítsek a nyakfájásomon.

Vállat vont.

– Untam már a lányos bunyónkat.

– Vagy inkább attól tartott, legyőzöm. – mosolyodtam el. Végig álltam a tekintetét.

Felnevetett, majd megigazította a kalapját, amin amúgy semmi igazítani való nem volt.

– Fogjuk rövide. – lépett még közelebb, mire már közvetlenül előttem állt. – Információkra lenne szükségem. Utána kinyírlak és ezzel együtt meg is mentelek egy megkínzástól. Könnyű halál lenne.

– Micsoda ajánlat.

– Látod... Mondj el szépen mindent Goldenlandról és a főnöködről. Ja meg az összes ügyletről, amiről csak tudsz. – majd elővette a dobozom a felső zsebéből. – Honnan van ez a gyönyörűség?

– Csak az idejét vesztegeti. Ahhoz sincs kedvem, hogy kitaláljak egy jó sztorit. – nagyon tenyérbemászó lehetett a stílusom, mert szinte rögtön csattant is a pofon a bal orcámon a jobb kezének külső felével.

– Túl sokat képzelsz magadról, ó nagy Ruby Red. – köpte ki a nevem. – Mondd csak. Miért kaptál ilyen pornós nevet? Talán kiérdemelted? – kacsintott rám.

– Lehet. – vontam vállat. Nem tudott felhúzni az alpári stílusával. Főleg azért nem, mert közben felfedeztem, hogy a székem hátuljánál, pont ott, ahova a kezem ért, meg volt repedve a fa és kiállt egy éles rész. Kis barátom nem volt elég elővigyázatos.

– Szívesen kipróbálnálak, ha nem lenne olyan sürgető a dolgom. – morgott, majd megfordult és kiviharzott. Nem tudhatam, mennyi időre tűnt el, így sürgetőre vettem, a csuklómmal való babrálást. Ököllem többször is beleütöttem a székbe, hogy jobban megrepedjen, majd elkezdtem az éles részével vágni a kötelet. Nem voltam túl pontos, sietős volt a dolgom, ezért néhányszor belevágtam a kezembe, majd éreztem, hogy a meleg vérem kiserccen.

Közben gyors lépésekben visszatért a kalapos, egy nagy táskával a kezében. Nem szólt semmit, csak lerakta a sarokban lévő asztalra, majd közelebb hozta az asztallal együtt. Kinyitotta a táskát, amiben sok dolog volt egyszerre. Kicsit kotorászott benne, majd előhúzott egy képet Mr. A-ről, ahogy épp beszáll egy sötétített üvegű autóba. Mégis hogyan?

- Mesélj nekem erről a pasasról egy kicsit. Ő a vezetőök, ugye? - kérdezett rá sürgető hangnemben, a képet pedig az orrom elé tolta.

- Most azon gondolkozom, hogy maga zsarú-e, de aztán rájövök, ahhoz túl béna. Pedig a zsaruk sem valami észlények.

- Aha. Szóval te az a viccelődő fajta vagy. - húzta el a mondatot erőltetett mosollyal. - Akkor én is az leszek.

Visszament a táskához, és előhúzott belőle egy aksit, kis vezetékkel, végén egy-egy éles valamivel, ami a kinyílt bicskához hasonlított. Áramütés. Egyedi.

- Csak hogy lásd, milyen úr vagyok, nem foglak szétszabdalni. Csupán egy kis szúrást fogsz kapni a combodba. - mosolygott.

- Egy igazi Úr. - mosolyogtam vissza, amivel valószínűleg felhúzhattam, mert megint kaptam egy pofont. Éreztem, hogy felrepedt a szám. Majd se szó, se beszéd, erőteljes mozdulattal a jobb majd a bal combomba döfte azt az izét, mire felszisszentem. Nem volt kellemes.

- Akkor most megkérdezem megint. Van mesélni valód? - sötét tekintete örületet tükrözött, de én válaszul csupán leköptem a cipőjét a véremmel, ami a számból folyt.

- Hát jó. - vont vállat, majd rákapcsolt. Ez az érzés se volt kellemes, de tudtam, hogy úgyis kikapcsolja nemsokára, ami

meg is történt. Szerencsémre erre is kiképeztek. Eljátszottuk még ezt a kérdegetést párszor. Éreztem, hogy egyre rosszabb lesz a fizikai állapotom, a kötél meg csak nem akart elszakadni.

– Várjunk csak. – állt meg egy pillanatra. – Mi az mögötted? Vércseppek vannak a földön? – fenébe. Észrevette. De már nem volt sok hátra, majd...

– Egyenlítsük ki az erőviszonyokat. – ketté téptem a kötelet és azzal a lendülettel akkora horgot kapott a halántékára, hogy kellett neki egy kis idő, mire a meglepetés véget ért. Nekem ennyi idő elég is volt, hogy kiszabadítsam a lábam és kihúzzam a fémet. Megnéztem a csuklóm. Nem tűnt vészesnek. Mikor észhez tért és elindult felém, felkaptam a széket és teljes megmaradt erőmből nekivágtam. Majd felkaptam az imént ledobott egyik pengét és mint egy kést előre hajítottam egyenesen a karjába, majd ugrottam az aksiért és már rá is kapcsoltam. Nem tudom, honnan szedtem az eróm, de az adrenalin mindig sokat segített.

Felkaptam az asztalon talált kis dobozkat, majd a ruhám felső részébe dugtam, a melltartómhoz. Jobb helyet hirtelen nem találtam. Egyszer még visszanéztem rángatózó testére, majd kivágódtam az ajtón.

Nem hittem a szememnek. Nem egy akármilyen koszos utcára érkeztem, hanem Goldenland legforgalmasabb részére a központ kastélyépületével szemben. A nap erősen sütött, visszatükröződött a fényes épület díszes ablakain annyira, hogy hunyorognom kellett. Aztán elborult az agyam.

Nem tudom pontosan felidézni, hogyan jutottam el az elnök ajtajáig, mert biztos, hogy elég sokan meg akartak állítani egy eszelős, tökéletesen kiképzett nőt, de valahogy mégis eljutot-

tam addig. Nagy meglepetésemre a két hegyomlás nem várt az ajtóban. Így hát berontottam az ajtót, mint egy örült.

– Beszelnünk kell, Uram! – jelentettem ki. Gyorsan rájöttem, hogy számítottak rám.

Mr. A. elégedett mosollyal nézett az asztalánál ülve, mellette a két verőembere karba tett kézzel, készen állva arra, hogyha le kellene engem szerelni.

– Rubintom! – tárta szét karját az elnök. – Micsoda meglepetés.

– Meglepetés, mi? – morogtam, de azért megejtettem egy gyenge meghajlást.

– Ó drágaságom. – nézett végig rajtam. – Elég szomorú látványt nyújtasz.

El is felejtettem, hogy nézhetek ki. Lenéztem a ruhámra... azaz arra, ami maradt belőle, de szerencsére még eleget takart. Szakadt volt és mocskos. A combom is és a karom is véres volt. Semmi életveszély, de azért csúnyán festett. Megérintettem az ajkam, az még annyira se sérült meg. Oldalra fordultam az egyik vitrines szekrényhez és akkor láttam, az összhatás még drámaibb volt a kócos hajammal és a szétkent sminkemmel. Ráadásul mezítláb voltam, amivel addig nem is törődtem. Remek. Pont, mint egy elszabadult, örült nő.

– Elnézést kérek, de nem volt időm rendbe szedni magam. – emeltem fel büszkén a fejem. Mindig ezt csináltam, ha zavarba jöttem, de azért letéptem a ruhából egy-két darabot és sietősen bekötöztem a sebeim. Mr. A kissé undorodva nézte, de közben beszélni kezdett.

– A megjelenésedből megítélve válaszokat vársz. – leintett, mielőtt megszólalhattam volna. – Meg is kapod, csak még vá-

runk valakit, aki kicsit késésben van már.

Míntha eddig hallgatózott volna, pont akkor kopogott be valaki.

– Á. Itt is van. Gyere be! – mosolyodott el az elnök.

Mikor kinyílt az ajtó és én hátra néztem, rövid időn belül másodsorra állt el a szavam. Az a férfi dugta be a fejét, majd lépett be, ráadásul láthatóan jókedvűen, akit az imént hagytam azon a koszos helyen árammal ellátva. A kalapja már megint olyan idegesítően szabályosan állt rajta.

– Na ne. – ennyit bökte ki és már neki is estem. Nekivágtam a falnak, jobb kezem a nyakán tartva. – Hogy a fészkes fenébe kerülsz te ide? – köpködtem a szavakat. De ő csak mosolygott azzal a piszkosul szép szájával. Annyira idegesített.

– Ruby! Az ég szerelmére! Engedd már el szegényt! – hallottam Mr. A hangját, de mikor oldalra néztem, ugyan ott állt az embereivel, mint addig. Kicsit türelmetlennek tűnt.

– De főnök. Ez az az alak, aki...

– Tudom. – forgatta szemét. – Csak engedd már el és akkor elmondok mindent.

Kénytelen voltam engedelmeskedni Mr. A-nek. Elengedtem a kalapost, mire ő rögtön igazgatni kezdte magát.

– A fenébe. Összevérezted az öltönyöm. Labilis nőszemély. – bármennyire is próbált keménykedni, láttam rajta, hogy őt is megviselte az összecsapásunk.

– Ti ketten. Gyertek ide és üljete le. – parancsolt ránk már tényleg türelmetlenül Mr. A.

Még egy hosszú másodpercig dühösen meredtünk egymásra, majd odamentünk az asztalhoz és leültünk kissé távolabb húzva egymástól a székeket Mr. A-vel szemben. Ő is leült.

A főnök boldogan összecsapta tenyerét, mire mindketten értetlenül pillantottunk fel.

– Nos. Először is ideje, hogy bemutassalak titeket egymásnak. Ruby Red, ő itt a fiam, Junior. Junior, ő itt Ruby Red. – mutatott egyikünkről a másikunkra.

Azt hiszem, a szívem itt kihagyott egy ütemet.

– Hogy micsoda? – pattantam fel. – A fia...

– Junior. – nyújtotta mocskos kezét kézfogásra azzal az ön-
elégült mosollyal. Persze nem ráztam meg. Dühösen ránéztem,
mire vette a célzást és visszaült.

– Ruby! Üljlél már le. Erre nincs nekem időm. – mordult rám Mr. A. – Igen, a fiam. A vérem. Fogadd el és pont. – csapott az asztalra, mire jobbnak láttam csendben maradni. Durcásan karba tettem a kezem és hallgattam. – Én kértem meg, hogy zavarjon közbe a küldetésedbe. Ez egy próba volt és gratulálok. – tapsolni kezdett. – Átmentél. – a verőemberek és Junior is követték a tapsolást.

Az örömöm a nagy izgalmak miatt nem volt őszinte, de magamra erőltettem egy mosolyt. Elgondolkoztam, vajon miért nem jöttem rá, hogy az egész megszervezett? Annyi jel volt rá. Túl egyszerű volt az átadás, amit észre is vettem, de arra nem jöttem rá, hogy nem azon volt a hangsúly. Aztán eszembe jutott a kis dobozka, amit végig őrizgettem. Nem éppen nőiesen elfordultam és előkotortam ruhámból a kis dobozt.

– Ezt azért odaadom. – nyújtottam át Mr. A-nek.

– Ó. Igen. Ez az egyik fontos oka annak, hogy hatalmas dicsérettel mondom, hogy átmentél. Egy igazi Elit vigyáz a „csomagra” a legszorultabb helyzetben is. – belenézett, bólintott, majd átadta a csomagot a jobbján lévőnek, suttogott vala-

mit, mire az gyors léptekben elhagyta vele a szobát.

– De Uram. Megkérdezhetem...– kezdtem bele a verőember távozását figyelve. – a küldetés azon része valódi volt egyáltalán, mikor azt átvettem? És mi lett azokkal, akiket lelőttem?

– Természetesen. Az embereinken meg volt golyóálló. Ismerlek. Sose lősz fejre. – kacsintott. Csak a fiam volt a plusz. – mosolyodott el elégedetten. – Arra voltam a leginkább kíváncsi, hogyan szabadulsz ki tőle, mikor már bizonyára teljesen legyengültél. Az áramütés meg még kínzás is volt... azzal nem számoltam, hogy ellene fogod fordítani. – dörzsölte meg az állát, bosszúsan fiára nézve. – De őt gyorsan megszabadították tőle, miután elhagyta a raktárt. Az, ahogy elvágta a köteled, fantasztikus volt. Ráadásul még a dobozt is elhozta. – drámaian eljátszotta, hogy letöröl egy könnycseppet. – Lenyűgöztél.

– Segíték. – szólalt meg hosszú ideje először Junior. – Be voltunk kamerázva. – erre gondoltam a tudálékossága nélkül is.

– Ó, és Uram. – rá se néztem Juniorra. – Frank Úr azt mondta, ha megfelel, szállítja a rakományt, de az ár nem alkuképes. Ezt eléggé kiemelte.

– Remek. – mosolygott. – És most. – csapta össze ismét a tenyerét Mr. A. – Jöhet a lényeg. Úgy izgulok!

Értetlenül rápillantottam Juniorra, mire ő is csak vállat vont. Nem tudta, mi következik. Az igazat megvallva nem voltam valami jól. Azért én is emberből voltam, legnagyobb bosszúságomra és engem is megviseltek a sérüléseim. Bizonyára sok vért veszthettem, amit nem nagyon csillapított a rögtönzött kötéseim. Az áramütés se olyan barátságos dolog, amit a szervezet szeret.

– A következőket, azt ajánlom hallgassátok végig figyelme-

sen. Nagy terveim vannak veletek. – folytatta Mr. A. Mi megint értetlenül néztünk össze. – Ami el fog hangozni, egytől egyig parancs, ellenvetésnek helye nincs. – szögezte le szigorúan. – Ti ketten mától egy csapatot fogtok alkotni. – ahogy meglátta az arcunkon felgyülemelő ellenvetést, leintett minket. – Mivel nem melleleg Junior az Elit fő csoportjának feje...

– Hogy mi? – tört ki belőlem. – Én ezt eddig nem is tudtam.

– Mert nem voltál rá még méltó, kislány. – Junior komolyan tenyérbemászó volt.

– Ruby Red! El foglak küldeni indulatkezelésre. Ez már biztos. – csitított a főnök. – Azt mondtam, hallgass végig

Gyorsan összeszedtem magam. Nem akartam indulatkezelésre menni. Az olyan...alantas.

– Szóval. Hivatalosan is be fogom jelenteni, hogy Junior csapatába kerültél és mellé neveztelek ki társnak. Úgy vélem, ez igen jövedelmező lesz. – dörzsölte tenyerét Mr. A.

– Hogy mi? – tört ki belőlünk egyszerre.

Mr. A nevetett, bennem meg egyre jobban forrott a düh. Hirtelen megéreztem, hogy a rosszullétem átlép egy határt, pánikszerűen körbepillantottam. Találtam egy lépésre a polcon egy vázát, odaugrottam, lekaptam és elég határozottan belehánytam.

A szervezetem még edzni kell, könyveltem el magamban. Ezután erősen szédülni kezdtem, tudtam, hogy összeesem, majd két erős kart éreztem meg a derekamon. Mikor kinyitottam a szemem és kitisztult a látásom, megláttam Junior sötét szemeit. Visszasegített a székhez, leültetett és hozott egy pohár vizet. Hirtelen milyen segítőkész lett!

– Azt hiszem ennyi elég lesz mára, apám. – jelentette ki a ve-

zetőnknek. Az, hogy egyenesen apának szólította a legfurcsább dolog volt, még amellet is, amilyen hangnemet megengedett magának.

- Jójó. - értett végül egyet Mr. A. - Ruby elvisszük a gyengékedőre, ott tökéletesen ellátják a sérüléseit, de holnap mind a ketten jelenjete meg a nagy gyűlésen, ahol minden szintlépőt bejelentünk. Utána beszélni akarok veletek, hogy elmondjam, mi a következő lépés.

Bólintottunk, majd Mr. A megnyomott egy gombot és belemondta a telefonba, hogy jöjjön valaki, aki elszállít. Junior felsegített és kikísért, aminek nem annyira örültem. Nem akartam senkitől se függeni, ezért, amennyire csak tudtam a saját lábamon mentem, egészen addig amíg be nem szálltam a mentőbe.